

[Lars Emil Johansen.]

Marmorilik er ophævet, for den må jo være ophævet, siden man foreslår, at pengene skal tilfalde statskassen i 1977-78 og i 1978-79.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg skal kun gøre to bemærkninger. Den ene er til hr. Lembourn. Jeg har noteret de synspunkter, hr. Lembourn gav udtryk for omkring en omfattende skattereform og herunder synspunkterne omkring definitiv kildeskat. I den sammenhæng vil jeg gerne sige, at af det kommissorium, som det skatteudvalg, jeg nedsatte i november 1975, har, fremgår det, at man skal søge at nå frem til forslag, der kan gøre kildeskatten definitiv for almindelige lønmodtagere. Men jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at selv om vi snart får det første materiale fra udvalget, er det jo sådan, at disse opgaver ikke alene løses i udvalget; løsningen forudsætter, at et flertal her i tinget har mod og vilje til at gennemføre de ændringer i lovgivningen, der er en forudsætning for, at kildeskatten kan blive definitiv for de fleste.

Den anden bemærkning, jeg skal gøre, er til hr. Wilhelm, der var i stand til at arbejde sig forholdsvis højt op, endog til at tale om fup og svindel, fordi vi i forliget har oplyst, at der sker en reel lettelse af skatte trykket, for så vidt angår indkomstbeskatningen, med 1½ mia kr. fra 1976 til 1977. Hvis hr. Wilhelm har læst forligets tekst, fremgår det direkte heraf, at det er den automatiske forhøjelse af skatteskala og personfradrag, der betyder en reel skattelettelser på 0,8 mia kr. Og det fremgår derefter, at der gennemføres en yderligere lettelse gennem forhøjelsen af personfradraget fra 12.100 kr. til 12.600 kr. Det står altså direkte i forligets tekst, så jeg finder ikke, at der er nogen som helst baggrund for de bemærkninger, hr. Wilhelm gjorde før.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg skal gøre nogle enkelte bemærkninger til nogle af de finanspolitiske spørgsmål, der har været rejst i debatten, og jeg vil gerne først sige nogle bemærkninger til hr. Poul Hartling.

Hr. Poul Hartling sagde, at ATP-indbetalingerne, ca. 1,7 mia kr. pr. portion, ville

belaste statsbudgettet. Det kan man jo ikke bestride, men jeg synes nok, at denne oplysning trænger til en tilføjelse, den nemlig, at vi jo her har at gøre med udgifter, som ikke umiddelbart går til forbrug, men som umiddelbart går til opsparing til et pensionsformål. Disse indbetalinger behøver man derfor ikke at finansiere med en tilsvarende forhøjelse af skatterne, og det er en af fordelene ved dette forslag. Denne oplysning synes jeg det er rigtigt at give.

Så erkendte hr. Poul Hartling, at en vis finanspolitisk stramning var nødvendig, og hr. Poul Hartling sagde, at venstre i højere grad, end det er tilfældet for regeringens vedkommende, ville nedskære de offentlige udgifter. Det var faktisk alt, hvad vi fik at vide om venstres finanspolitik. Venstre har ikke på noget tidspunkt fortalt, hvor meget finanspolitikken skal strammes. Regeringen og forligspartierne har nøje præciseret den nødvendige stramning, men det har venstre ikke sagt noget om.

Venstre fortæller heller ikke, hvor man vil skære ned på de offentlige udgifter. Man siger ikke noget om, hvad det er, man vil skære ned på, og det er jo nemt nok at sige, at man gerne vil spare væsentlig mere, end regeringen sparer, så længe man ikke offentligt skal lægge sine forslag frem. Regeringen og de 4 partier har lagt deres forslag frem.

Venstre fortæller heller ikke, hvor meget man vil forøge afgifterne med, endsige hvilke afgifter det er, man vil sætte i vejret. Regeringen og de 4 partier har lagt deres konkrete forslag frem. Venstre kan altså ikke fremlægge en konkret besparelspolitik, og venstre kan ikke fremlægge nogen konkret afgiftspolitik hverken med hensyn til beløb eller med hensyn til afgiftsområder.

Det vil sige, at venstre helt enkelt ikke har lagt noget finanspolitisk forslag frem. Det vil sige, at venstre i denne situation simpelt hen ingen finanspolitik har. Det er jo i sig selv slemt nok, men hvad værre er: når man ingen finanspolitik har, har man i virkeligheden ingen økonomisk politik, der overhovedet hænger sammen, og venstres såkaldte helhedsplan er altså ikke nogen helhed, for den mangler et konkret finanspolitisk indhold. Det betyder i virkeligheden, at venstres plan unddrager sig enhver bedømmelse med hensyn til, hvad virkningerne af venstres plan er, f. eks. med hen-